

gældssanering. Det er derimod ikke hensigten, at skyldneren skal erstatte sagsomkostningerne, hvis disse må afdrages til statskassen sideløbende med skyldnerens betaling af den bestående del af gælden. En pligt for skyldneren til at erstatte sagsomkostningerne vil i denne situation reelt medføre en mindsket dividende til fordringshaverne, eftersom den periode, hvor skyldneren skal afdrage på den bestående del af gælden, ikke skal forlænges, når skyldneren pålægges at erstatte statskassen sagens omkostninger.

Skifteretten vil for det andet kunne kræve sagens omkostninger dækket, hvor en begæring om gældssanering ikke tages til følge, fordi skyldneren har handlet uredeligt, hvilket f.eks. vil kunne være tilfældet, hvis den pågældende under sagen har undladt at oplyse om et aktiv, der skulle være indgået i sagen. I den situation forudsættes det, at skyldneren som hovedregel vil blive pålagt at erstatte de samlede sagsomkostninger.

Endelig vil der kunne foreligge andre særlige forhold, der taler for, at skyldneren skal erstatte sagens omkostninger helt eller delvist. Det er således ikke hensigten, at der skal kunne sluttes modsætningsvist fra de øvrige grunde, der er anført i forslaget til konkurslovens § 220.

Om sammenhængen med forslaget til konkurslovens § 203 bemærkes i øvrigt, at skyldneren, uanset om den pågældende meddeles gældssanering eller ej, vil skulle betale sagens omkostninger, når skifteretten har bestemt, at skyldneren skal stille passende sikkerhed for omkostningerne ved gældssaneringssagens behandling.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.7.2.

Til nr. 14 (§ 222 a)

Det foreslås, at der i konkursloven indsættes en udtrykkelig regel om behandlingen i gældssaneringssagen af skyldnerens pensionsordninger.

Det foreslås, at et beløb svarende til indbetalinger på skyldnerens pensionsordninger, der udgjorde et uforholdsmæssigt stort beløb efter den pågældendes forhold på det tidspunkt, betalingen fandt sted, skal indgå i skyldnerens forslag til gældens sanering efter konkurslovens § 213, jf. *stk. 1*.

Vurderingen af, om denne forudsætning er opfyldt, beror på en konkret vurdering af skyldnerens økonomiske forhold, ansættelsesforhold mv. på det tidspunkt, hvor indbetalingen fandt sted. Der tilsigtes ikke med forslaget en ændring af den vurdering, som i retspraksis i dag foretages af dette spørgsmål. Efter denne retspraksis lægges der bl.a. vægt på, om skyldneren

efter, at den gæld, der søges saneret, er opstået, har indbetalt på en pensionsordning, som den pågældende selv har oprettet. Er pensionsordningen oprettet som et led i skyldnerens ansættelsesforhold, skal ordningen kun inddrages i gældssaneringssagen, hvis indbetalingerne er unormalt høje efter stillingens beskaffenhed. Dette gælder, uanset om den faktiske indbetaling er foretaget af skyldneren eller af skyldnerens arbejdsgiver.

Der vil i givet fald alene skal ske inddragelse i gældssaneringssagen, i det omfang der er indbetalt et uforholdsmæssigt stort beløb. Det er således alene den del af skyldnerens indbetaling på pensionsordningen, der anses for at være uforholdsmæssigt stor, der skal indgå i gældssaneringssagen. Er dette beløb af en helt marginal størrelse, vil beløbet dog, som efter gældende retspraksis, kunne holdes ude af gældssaneringssagen. Der vil således fortsat gælde en bagatelgrænse, jf. angivelsen af, at beløbet »i almindelighed« skal indgå i skyldnerens forslag til gældens sanering.

Finder skifteretten, at et beløb skal indgå i gældssaneringssagen, afhænger den praktiske gennemførelse af de vilkår, som pensionsordningen indeholder.

Er en pensionsordning ikke undergivet skyldnerens fri disposition, dvs. at skyldneren ikke kan genkøbe ordningen uden f.eks. samtykke fra skyldnerens arbejdsgiver, eller har ordningen ingen genkøbsværdi, dvs. at ordningen ikke kan udbetales, før indehaveren når en forud fastsat alder, eller der indtræder en anden aftalt begivenhed, vil det ikke i alle tilfælde være muligt at kompensere kreditorerne fuldt ud for det beløb, der er indbetalt på pensionsordningen, idet afdragsperioden i så fald vil skulle forlænges ud over det rimelige. I disse tilfælde skal kompensationen derfor ske ved, at den periode, hvor skyldneren skal afdrage den bestående del af gælden, jf. konkurslovens § 216, stk. 3, forlænges mere skønmæssigt. Må det i den situation imidlertid antages, at skyldneren har tilrettelagt sin pensionsordning med henblik på gældssanering, vil det som udgangspunkt tale imod, at skyldneren i det hele taget meddeles gældssanering, jf. herved forslaget til konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 5 (lovforslagets § 1, nr. 3).

I øvrige tilfælde forudsættes det, at kreditorerne skal tilbydes et beløb, der fuldt ud svarer til det oprindeligt indbetalte, jf. dog stk. 3, hvorefter det beløb, der skal indgå i gældssaneringssagen, ikke kan overstige pensionsordningens nutidsværdi. Fremgår det imidlertid forholdsvis klart af pensionsordningens indestående, at de beløb, der udgør den usædvanlige indbetaling, har haft et kapitalafkast af en vis værdi, vil dette beløb tillige kunne inddrages i gældssaneringssagen til for-